

Besúgó 2

Aludni próbáltam ebéd után. Gondoltam frissebb leszek az előadásokon, apihentebben talán több mindent észreveszek, talán okosabbakat tudok majd mondani egy-egy produkció után...Nem ment. Csak forogtam – ahogy mondani szokták nálunk a faluban –, mint a rotor, már attól féltem, a fél utcában kigyullad a világítás

Nem tudom, mi akadályozott meg az alvásban. Vagyis ez nem igaz. Rengeteg gondolat viharzott keresztül a fejemben. Ideges, izgatott, kapkodó gondolatok. Néha tényleg azt hiszem, hogy nem vagyok normális, vagy lehet hogy tényleg nem vagyok normális? Azt is mondják (no, nem a faluban, inkább színházi berkekben), hogy egy színész sem az. Mert az nem is lehet normális, aki nyolc tizenötötől nyolc tizenhétig szerelmes, majd nyolc húsztól nyolc harminckettőig mérges, némi sírásal és hisztériával fűszerezve, nyolc negyvenkettőtől a képzeletbeli apját gyászolja...

Az igazi apám meghalt. Évekkel ezelőtt. Rákban. És nem ez a lényeg...Vagy talán mégis. Két órával Kupuszinára indulás előtt a három éves kisfiammal sétáltunk Újvidék központjában, mikor eleredt az eső, és mi bemenekültünk egy bevásárló központba. Az öltönyös férfi abban a pillanatban kiszúrt bennünket, ahogy beléptünk. Talán biztonsági őr lehetett. Mosolygott, a fiamat nézte és egyenesen felénk tartott. Éreztem, hogy kapcsolatot akar teremteni a kisfiammal, hogy meg akarja simogatni a fejét... Borzasztó érzés volt. Mert az ember pontosan úgy nézett ki, mint a megboldogult apám. Gyorsan elkanyarodtam, de nem tudtam szabadulni az érzéstől. Ismerősbe botlottunk, beszélgetni kezdtünk, az őr ide-oda sétált a fiamat lesve...Kimenekültem az esőre. Mindenkinek van hasonmása. A bácsi nyilván az apámé, és ennyi, el kéne felejteni az egészet. De az élmény fölkavart. Azt mondják apámra ütöttem. Teátrális egy figura volt. Ha összezsaptunk, majd kibékültünk, olyanok voltunk, mint a Shakespeare összes, teátrálisak a véksőkig, ő térdán állva könyörgött, én kofferrel a kezemben hisztiztem...Jaj de sokat sírtunk... Meghatottságunkban, örömkünkben, bánatunkban, mérgünkben és kínunkban...

Apám egy régi fényképen rózsával a kezében térdel egy néni előtt. Ő volt a csábító *Dandin György*ben. Anyám játszott és rendezett. Anyu szüleit is fénykép őrzi, talán a Noszti fiút játszották... A dédnagymamáról is készült fotó: a toposlyai színjátszókkal örökítették meg még a múlt század harmincas éveiben.

A színház nélkülözhetetlenségét én örököltem. Genetikai adottság a szükség, a játék utáni vágy. Vagy csak egyszerűen függőséget okozó kábszer, amit ha egyszer kipróbál az ember, akkor letenni ugyan le lehet, de csak egy maga után hagyott tatóngó úr árán?.

Ugye értik miről beszélek?

Krizsán Szilvia

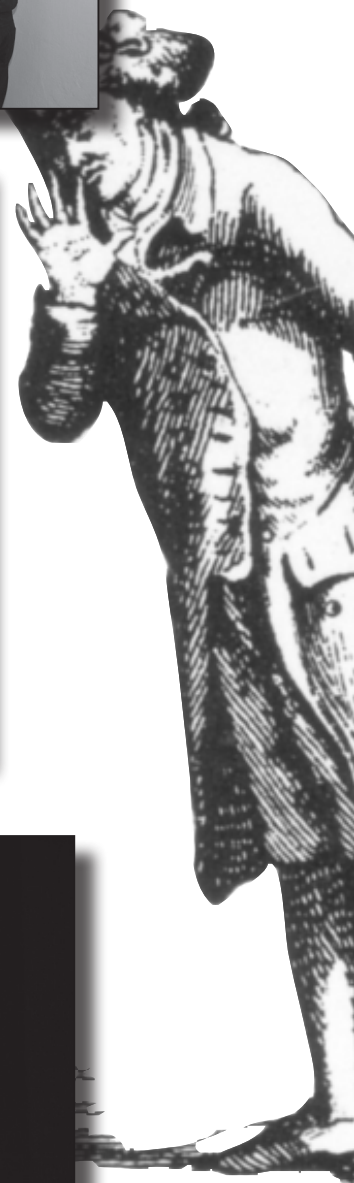
Megnyitó, a tizennyolcadik

A *Találkozó* megnyitóját sokan eljöttek megünnepelni, sokan érkeztek a színjátszó csoportokból is Kupuszínára, nem csak a közeli falvakból. A kupuszini színjátszás múltját őrző archív fotókiállítást **Molnár József**, a Sturcz József Amatőr Színjátszó Csoport művészeti vezetője, rendezője nyitotta meg. Ezután Kupuszina két meghatározó szervező,ínházteremtő egyéniségének, id. Sturcz József és fiának, ifj. Sturcz József emléktábláját koszorúzták meg. Az egyesület előtt álló Petőfi-szoborra is koszorú került, majd a közönség aínházterembe vonult, ahol Toldi István Mesefa-díjas mesemondó varázslatos hangulatot teremtett csillagokról szóló meséjével, amelyet, a közönséghez szólva, így fejezett be: *úgy kell csinálni, mintha profik vónánk, fogjunk bele, csapjunk a lovak közé!*

A megnyitó műsorvezetője Raffai Ágnes volt. **Csernai Bulyák Szilvia**, a Vajdasági Magyar Szövetség helyi szervezetének elnöke, a Petőfi Sándor Művelődési Egyesület titkára kedves szavakkal üdvözölte a vendégeket. Kupuszina harmadszor ad helyet a *Találkozás*nak és reményeik szerint nem utoljára jár itt a rendezvény. A bácskertesieközönség figyelmét felhívta, ne hagyják ki azokat az élményeket, amelyeket a következő napok adnak.

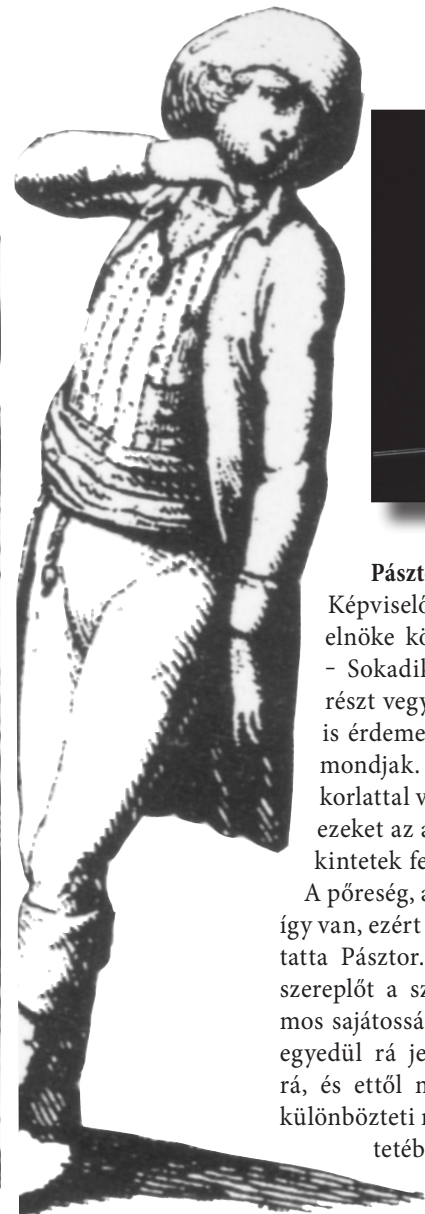
Dr. Živorad Smiljanić, Apatin polgármestere elmondta, Apatin község támogatja a művelődési egyesületeket minden településen, mert nagyon fontos számukra ez a tevékenység. A polgármester úr kiemelte: természetesen nem első alkalommal rendezi meg Kupuszina a találkozót, amely három évvel ezelőtt Szilágyin vendégeskedett. Ez egy óriási dolog, hogy a kistelepülésekben ilyen sok kurázsi van, és felállalnak fesztiválokat

Lovas Ildikó, a Magyar Nemzeti Tanács kulturális ügyekkel megbízott tanácsosa Faragó Árpádnak a *Teátrum*-ban megjelent cikkére utalt, amelyben a 18 éves Találkozóról ír. Toldi István meséjéhez kapcsolódva a dramaturgia erejéről beszélt, ami rávezeti a közönséget, hogy megtalálja gondolataiban a történet lehetséges alakulását, befejezését. Hogyan lehet kimereni a csillagokat (a kútból), hogy azok ott maradjanak?. A Találkozó szervezői, résztvevői 18 éve tartják ezeket a csillagokat. Mindig könnyebb félrenézni, mint odaállni egy ügy mellé. Dudás Károly és dr. Szöllősy Vágó László tartóoszlopai voltak mindvégig ennek a rendezvénynek, ha ez nem lett volna így, a Találkozó nem érte volna el a nagykorúságát. A Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség munkatársainak köre is bővül, átveszik a stafétabotot. Ez nem közhely, mert tovább kell adni, mert a csillagokat meg kell tartani lenni, és meg kell tartani fenn. Ez egy ilyen feladat. Még egy momentum van, ami nélkül ez az egész nem működne, ami nélkül Dudás Károlyék sem tudták volna

működtetni – a hideg művelődési házakban, a kevés támogatásra várva –, azok a műkedvelő színjátszók, akik 1919 után elkezdték megtartani a nyelvet, a kultúrát, visszahozni a nevetést. Gondolom a színház iránti szenvedély az, ami őket erre kényszeríti – mondta Lovas, és így folytatta – és ez az erő 18 éven keresztül... ennyi előadás, önmagában csoda. Nélkülük nem volna a *Dezkhára fel!* képzés, nélkülük nem lenne *Középiskolások Színművészeti Vetélkedője*, ahol egyre több színházi előadás van. Ezek azok a mozzanatok, amik azt mutatják, hogy nem csak létezőnk, jól szórakozunk, hanem nagyszerű dolgokat tudunk együtt csinálni és átadni a fiataloknak. Az MNT 2010-ben meghatározta a kiemelt rendezvényeket, nagyon sokan vitatták ezt. Most, hogy 18 éves lett ez a rendezvény, ez egy alkalom arra, hogy elmondhassuk, köszönet és hála azoknak, akik zsűrizték, akik megteremtették a hátteret, akik játszottak, köszönet és hála, hogy életben tartották – zárta le gondolatait Lovas Ildikó.

Pásztor István, a Vajdaság Autonóm Tartomány Képviselőháza és a Vajdasági Magyar Szövetség elnöke köszöntőjében a következőket mondta el: – Sokadik alkalommal ért az a kitüntetés, hogy részt vegyek a Találkozóon, az utóbbi években arra is érdemesítettek a szervezők, hogy pár mondatot mondjak. Kis túlzással azt mondhatom, már gyakorlattal vértedződtem fel. A közéleti szereplő keresi ezeket az alkalmakat, de meg is retten a figyelő tekintetek fergetegében, ha van egy kis önkontrollja. A pőreség, a láthatóság tekintetében valóban mindez így van, ezért kockázat közéleti szerepet vállalni – folytatta Pásztor. Mindez hasonlatossá teheti a közéleti szereplőt a színésszel. Mindegyik Találkozóznak számos sajátossága van, de általános jellemzőiből, a csak egyedül rá jellemzőkből ismerhetünk újból és újból rá, és ettől más bármelyik másik rendezvénytől, ez különbözteti meg. Az elmúlt fél órában az Önök tekintetében is ezt véltem felfedezni. Mitől más a Találkozó, mint valamelyik más nagy rendezvényünk? Mi az, ami áthatja a

levegőt? A közös szenvedély. Mert nem kell más, mint három deszka, két színész és a közös szenvedély. A tárgyiaságtól elvonatkoztatva a szenvedély a közös nevező. A színészeké és a publikumé. Ez a közös szenvedély teszi a mai estét is különlegessé. Mitől van az, hogy a színház, mint az egyik legősibb művészeti ág, elválaszthatatlan az emberi civilizációtól, része volt és az is marad? Örök kérdés, ahogy a színház is örök. Ma azért jöttünk össze, hogy mi – zárta gondolatait Pásztor – a közös szenvedély elvarázsoltsági részesei legyünk ennek a csodának. Hogy elrugaskodjunk a földi szintértől, a csodák világában talán meg is haljunk és újjá éledjünk. Azért jöttünk ma össze, hogy ünnepeljük a szenvedély elvarázsoltságit, a közösségünk erejét, töretlen életkedvét. Mert kőszínházat is és megújuló műkedvelő színjátszást is csak életerős közösség tud önmagából felszínre hozni. És a miénk ilyen, ma mi ilyenek vagyunk, ezért ünnep a mai és az előttünk álló tíz nap.

Ma a Találkozó színpadán Amikor a mesei, a bohém és a rügyfakasztó... egyszóval színpadon a Fabula Rasa, a Bohémia és a Rügyfakadás

A Találkozó nyitó előadása, az *Én és a kisöcsém* osztatlan sikert aratott tegnap. Magasra rakták a léceket a házigazdák... Lássuk, ma kik próbálják átugrani: Szabadka, Oromhegyes, Magyarcsernye. Dráma, krimi-vígjáték, komédia. Szentelennül fiatalok, kissé érettebbek és vegyesek korosztályúak. Izgalmas nap elé nézünk... Lássuk a részleteket a ma színpadra lépő csoportokról!

A szabadkai Fabula Rasa Színjátszó
Csoport bemutatja:

BRESTYÁNSZKI BOROS ROZÁLIA:
STRANGER IN THE NIGHT (50')
dráma

Szereplők:

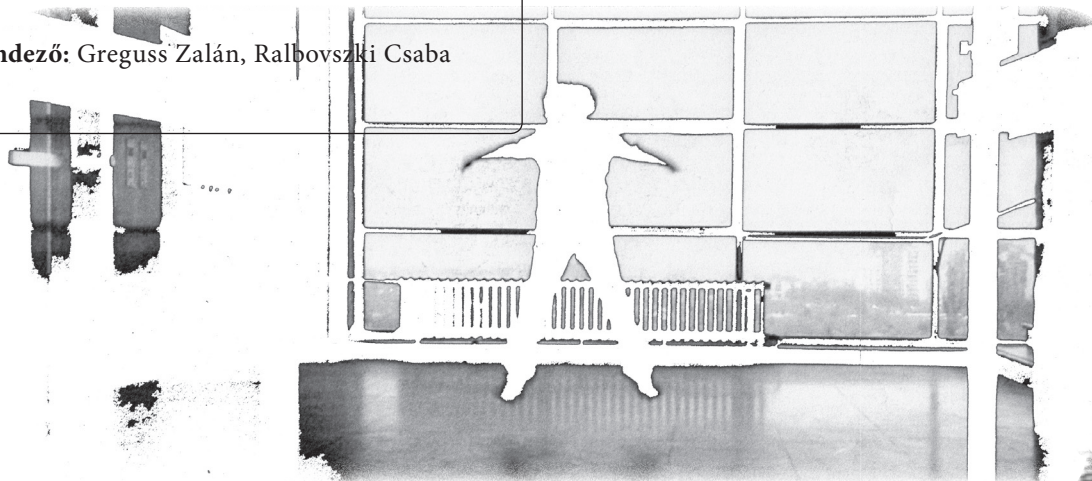
Pióc – Budinčević Krisztián
Görcs – Kadván Zsuzsanna
Tufa – Verebes Andrea
Sónyó – Szabó Szandersz
Démon – Siflis Anna
Britni – Pásztor Anett
Tünde – Dédovity Tomity Dina
Agy – Ambrus Richárd
Ace – Grgity Nikolett
Kurvinca – Bodnár Lonetta
Főnök – Nyári Ákos
Dílerka – Kabaji Sztella
Minci – Sábity Anita

A rendező munkatársai:

Díszlet: Ralbovszki Csaba
Jelmez: Fabula
Zene: Fabula

Rendező: Greguss Zalán, Ralbovszki Csaba

Az előadásról: 2008-ban diákszínjátszó csoportként alakult. Mára már kinőtte magát két csapattá: a Fabula Rasa Gyermekszínjátszó Grund és a Fabula Rasa Színjátszó Grund is működik. A középiskolásokkal Ralbovszki Csaba, az általános iskolásokkal pedig Greguss Zalán foglalkozik többet. A nagyok csapata 19 főt számlál, a *Stranger in the night* című az első előadásuk. Korábban mindnyájan gyermekszínjátszókként is a csapat tagjai voltak, és sok fabulás előadásban szerepeltek: *Dzsungel könyve*, *Pál utcai szerekek*, *Örkény egypercesei fél órában* és mások. Március végén mutatták be Tasnádi István *Rovarok* című zenés darabját, melyben a középiskolások mellett néhányan a kisebb csapatból, az általános iskolások közül is szerepet kaptak. Tegnap *Középiskolások Szín- és Filmművészeti Vetélkedőjén* is részt vettek vele, ahol Ambrus Richárd a legjobb férfi szereplő díját vehette át, de a társulat színészi összjátékát is díjazták. A ma látható produkciójukkal is több versenyen részt vettek már, s a díjak nem maradtak el.

*Az orombegyesi Bohémia – Az érett éretlenek
színtársulat bemutatja:*

KI NYER MA? (40')
KOPECZKY LÁSZLÓ MŰVE NYOMÁN
krimi-vígjáték

Szereplők:

Fehér úr – Kispál Ferenc
Főorvos asszony – Mácsai Éva
Nővérke – Bálint Klára
Ferke – Gazdag Attila
Mari néni – Bús Ibolya
Igazgató – Pilisi Antal
Látogatók, Rezidensek, Kíváncsi –
Bálint Lehel, Dukai Ágota

Rendező: közös rendezés

hú vill vííín tudéj?

*A magyarszernyei Ady Endre Művelődési
Egyesület Rügyfakadás színjátszó
csoportja bemutatja:*

JEAN POIRET:
KELLEMES HÚSVÉTI ÜNNEPEKET! (85')
komédia

Szereplők:

Stéphane – Bottyán József
Sophie, a felesége – Bóbán Edit
Julie – Zuberec Teodóra
Fabienne, a házvezetőnő – Márton Tamara
Walter – Újvári Krisztiján
Madame Walter, a felesége – Szalkai Veronka
Frederik, a fiuk – Szomorú Attila
Marlene – Szilágyi Tímea

A rendező munkatársai:

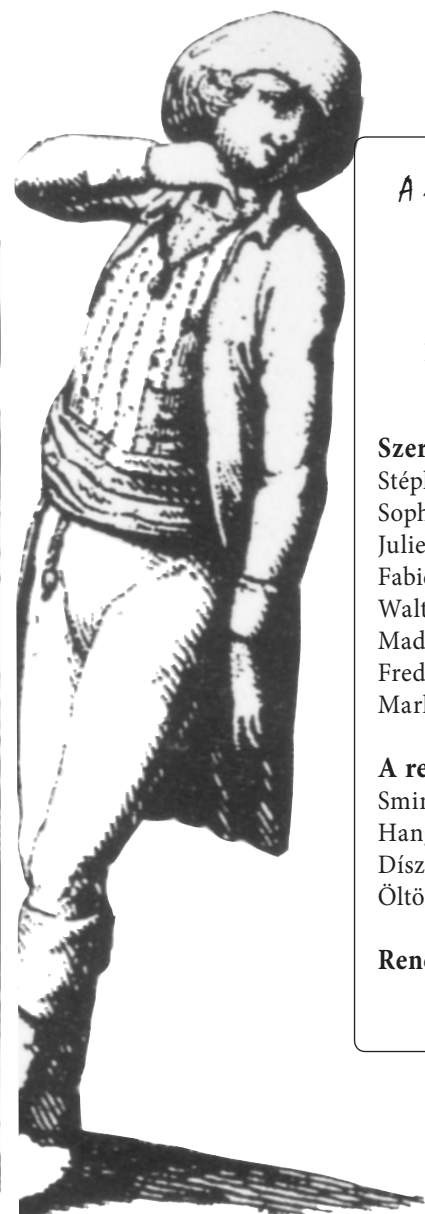
Smink: Sári Mária
Hangtechnikus: Kocsis Róbert
Díszlettervező: Osztermann József
Öltöztető: Zsáki Sándor

Rendező: Kósa Zoltán

A Rügyfakadás színjátszó társulat 2011-ben alakult a magyarszernyei Ady Endre Művelődési Egyesület keretein belül. Jelenleg 13 tagot számlál. 2011-ben álltak először színpadra, a hazai közönségnek mutattak be három rövidebb színdarabot. 2012-ben már hosszabb, kétrészes komédiával örvendeztették meg a helyieket. Most először lépnek fel „nem hazai” közönség előtt, s először találkozhatnak szakavatott zsűrivel is. Reméljük, sikeres lesz a fellépésük, és egy újabb csapat lesz visszatérő találkozó!

Egy kis érdekesség: 1984-ben jelent meg a Kellemes húsvéti ünnepeket! című film, melyben Jean-Paul Belmondo és az akkor még csak 18 éves Sophie Marceau alakították a főszerepeket. Az ugyanezen a címen futó előadást folyamatosan játsszák világszerte. Magyarországi színházak is gyakran tűzik műsorukra a szellemes komédiát. És most Vajdaságba is eljutott a szöveg!

A kínai bizsu metamorfózisa...

*Avagy a zsűri véleménye a kupuszinai
Sturcz József Amatőr Színjátszó Csoport
Én és a kisöcsém című előadásáról*

Ha akarjuk, ha nem, vannak elvárásaink. Főleg olyan dolgokkal szemben, amelyekhez már volt szerencsénk találkozni, lenyűgöztek vagy megbotránkoztattak, szerettük vagy a hideg rázott tőle. Legyen az egy műfaj, egy csapat, egy rendező, egy konkrét szöveg vagy egy-egy színész. És mennyire, de mennyire jó, amikor ismét elvárásznak és a székbe süppedzenek, szórakoztatnak és mosolyogtatnak. Nem kellett csalódnunk bennük: a kupusziniai házigazdákhoz és a múltjukhoz méltóan tették magásra a Találkozó minőség-lécét! De lássuk, mit mond a zsűri az előadásukról!

Az első zsűrizés elején rögtön letisztázódik: nem Bácskertesén, hanem Kupuszinán vagyunk! Ehhez tessék tartani magunkat!

Brestyánszki Boros Rozália, a tapasztalt zsűritag kezdi az értékelést. A csapat első musicalje, az *Ének az esőben* óta fokozatosan tapasztal egy átváltozást, ami egy izgalmas dolog. Sokkal korszerűbb módon gondolkodnak a színházról, például most behozták a vetítést, ami érdekes, újszerű gondolat, érdemes vele operálni. Azon túl, hogy illusztrál, van dramaturgiai funkciója is. Érdemes továbbgondolni, hogyan tud az előadáshoz máshogy is kapcsolódni, nem csak annyira, hogy megmutatod vele, éppen hol játszódik a jelenet, mikor nincs már szükség rá és kiúszhat a kép... Érdemes kísérletezni vele. Izgalmas, korszerű színházi forma, nagyon szereti! Rozi szerint jöhetnek a profi színházakba példát mutatni!

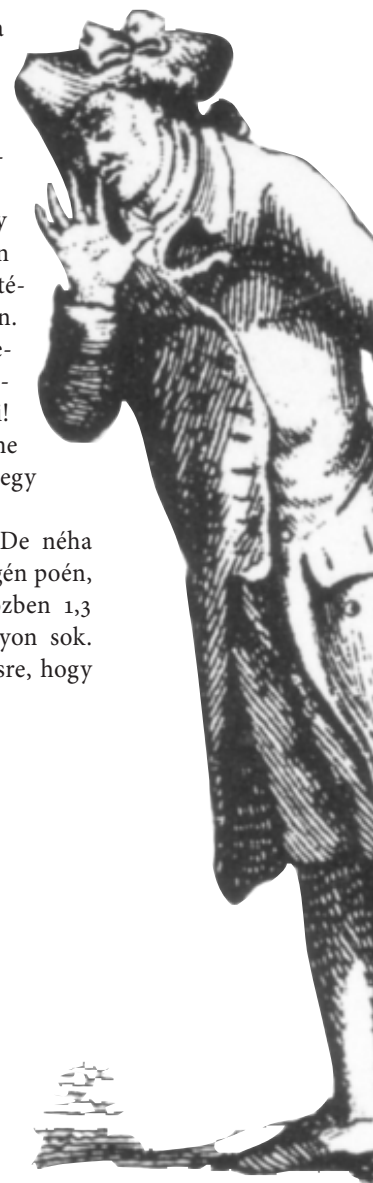
Egy fénymestert lenne érdemes hívni tanácsadónak – a vetítés ne zavarja a fényt, ne legyenek fény-lyukak a színpadon (a közepe és az eleje is rosszul világított, amit a *Pannonos fiúk* is megerősítettek).

Érdekeseke a koreográfiák, van, amelyik nagyon izgalmasan ki van találva, van története, és szervesül azzal a jelenettel, amiből fakad. De kissé egyenetlen a színvonaluk: vannak picit ügyefogyottabbak és remekül megcsináltak. Ő szereti, ha a koreográfia úgy épül az

előadásba, hogy meg van a maga története, a dallal együtt mond el egy történetet, szül egy viszonyt a mozgáson és a táncon túl. Nem csak kilépnek, táncolnak, énekelnek és megy tovább a történet, hanem szituációból kezdődik, szituációban végződik.

És ha már a szituációknál tartunk: ez egy zenés előadás, nem egy musical. Kőkeményen megkövetelik a szituációkat, a színész jelenlétének minden pillanata indokolt kell, hogy legyen. Ha megyek valahova, tudjam, hogy miért megyek oda. Ha magánemberként nem mászkálnék ide-oda, a színpadon sem fogok mászkálni! Most sok jelenetben mászkáltak, azért, hogy ne legyen statikus. De nem szabad szétmászkálni egy jelenetet, feleslegesen, kopogós cipőben!

Általában dalokkal kötöttek jeleneteket. De néha vége lett egy jelenetnek, aminek nem volt a végén poén, két színész kiment, a másik kettő bejött, közben 1,3 másodpercig üres volt a színpad. És az nagyon sok. Meg kell keresni a lehetőségeket az összefűzésre, hogy ne lyukadjanak ki.

Sok olyan szereplő volt a színpadon, aki nem szólalt meg. A rendezőnek lehet, hogy nincs ereje, kapacitása mindenkit kitalálni. Ez dramaturgiai feladat, és a szereplőké, hogy mindenkinek legyen története: például tudd, ki a pasid, de ki tetszik, mi a bajod, miért örülsz éppen... Kell egy olyan jelenlét a színpadon, ami megszünteti a privátot. Ha kitaláltad, ha tudod, ki vagy és mit akarsz, már tudsz mit csinálni a színpadon. Lehet, hogy nem mindig csoportosan kellene használni a tömeget, hanem jobban szervesíteni, esetleg apró szövegeket hozzáírni nekik... Nem kell mindig kiüríteni a színpadot, ha a főszereplőknek van frekvenciált jelenetük. Találni kell még feladatot nekik. Nagyon szereti, hogy ennyien vannak!

A nózi-pusztit elfogadja, de a pofon miért nem eredeti? [Kiderül, hogy sehogy nem sikerült. Pedig próbálkoztak vele...] Nem jó, hogy hátulról, más irányból tapsolnak a mívelt pofonnál!

Zolestyák alakítása Oszkár díjas! (*Tapsvihar*) De ha azt lesi folyamatosan, hogy hogyan reagál rá a közönség, azzal tönkrezúz mindent, elveszi a nézőtől a hitet, hogy az, amit-akit játszik hiteles. Nagyon nagy odafigyelés, önkontroll kell hozzá, de megéri dolgozni ezen, mert nagyon klassz dolgokat csinál a színpadon!

Kiderül, hogy Gábor az idén először volt színpadon. Sűgőként kezdte, aztán ügyelő volt, most meg itt van!

Blanka gyönyörűen énekel, imádja, amit csinál! De a szituációt, a viszony hiteles indokoltságát meg kell teremteni! Hogy viselkednél, ha civil emberként lennél ebben a szituációban...? Ez a színésztől, és nem feltétlenül a rendezőtől függ. A két ember figuráját és viszonyát, amiből a helyzet megszületik, meg kell teremteni. És ez rajtuk múlik.

Rózi szerette a minimalizmust és ezt a fajta nyitást!

Solténszky Tibor elmondta, Rozival ellentétben neki nincs mihez képest-élménye. De a képzeletbeli kalapját magasra emeli! Nem gondolta volna, hogy ilyen felkészült, jó energiával játszani és szórakoztatni tudó csapatot fog látni! Nagyon nehéz a zenés műfaj. De a kupusziniak „mániája”, úgy tűnik, kitermelte azt a szakértelmet, ami ehhez kell. Itt a dalokat el kell énekelni – és itt becsületesen szólt minden. Az élő zene óriási pozitívum! A zenész és az énekes egymásra hangolódik, együtt teremtik meg a csodát. Ez a fajta egymásra figyelés beszippantotta.

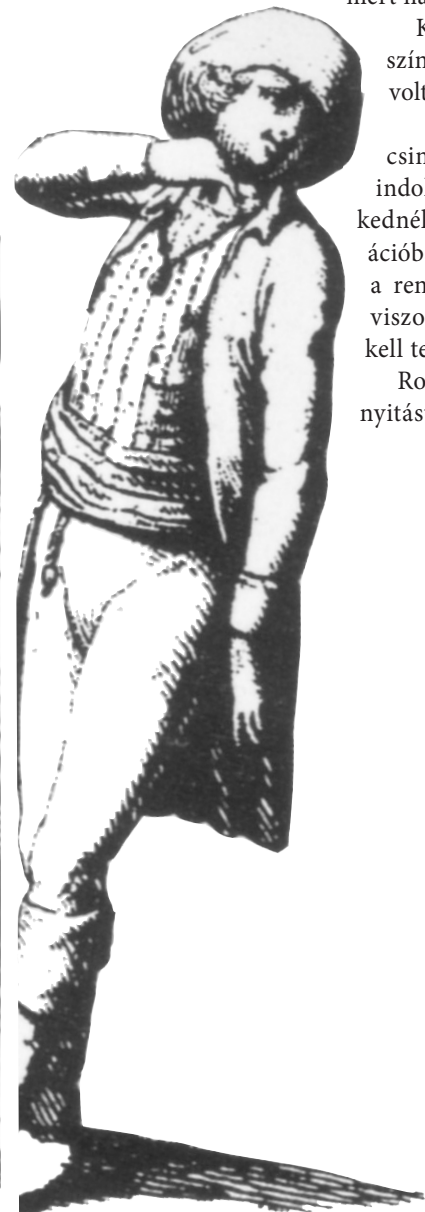
Egy előadásból annyit kell megcsinálni, amennyit energiával, lendülettel meg tud csinálni. Sok fölösleges dolog van egy szöveggönyvben, ezért azt testre kell szabni. Úgy, ahogy a kupusziniak csinálták! Jó, hogy elmozdították a mai világba a lappal, mobillal, sok mindennel. A mai néző teherbíró képessége már megváltozott, ezért is jó, hogy nem három, hanem két felvonásos az előadásuk.

Könnyen előfordul, hogy az előadás végén megszólaló zene, rombolja a nagy sikert. Mert a nézők még tapsolnánk a színészeknek, de a zenétől valahogy lekókad a tapsolókedvük... Ki kell sakkozni valahogy.

A lányok nagyon szépen vannak öltöztetve, a fiúk viszont... Vegyesen. Nem szmokingot vagy frakkot vár el a kartól, de éreztetni kell, hogy ezek a férfiak nem akárcik, hanem aranyifjak!

A nagy létszámú csoportok mozgatása csak rendezőileg megoldhatatlan dolog. Ő is egyetért azzal, hogy mindenkinek ki kell találni egy életet, és akkor elkezd magától rendeződni a dolog: már rögtön nem statiszta a statiszta, hanem mindenkinek szerepe van.

Blanka fiúruhájával az a gond, hogy fiúnak öltözve is olyan szép lány, hogy nem értjük, ez a bolond dán hogy nem veszi észre mindazt, ami ott van?! Talán egy motoros szerkó kellene, ahol a ruha mennyisége eltakarja a lány női figurát.

Rozi viszont kifejezetten szerette a ruháját, és szerinte nem is lehet eltakarni a szépségét. A lányos ruhában kevésbé volt hiteles a magatartása, de a fiúsban valamiért nagyon működött, nem volt karikatúra, nem volt ripacs.

Soltészky Tibor a vetítéses dolgot színházban általában nem szereti, de itt egyszer csak megbarátkozott vele. Több olyan kép volt, ahol nagyon szerencsésen rendeződött össze a háttérkép és az előtte álló bútor. Az egyszerű technika ma már annyi mindent tud... Bátran, nyugodtan kísérletezzenek!

Ami számára igazán felejthetetlen az előadásból, az a nem zabolátlan játékedv: süt a természetesség, amivel azt a rengeteg csacskaságot (amiből egy zenés bohózat áll) komolyan veszik, és nagyon magas színvonalon, magukat adva a dologhoz, eléneklik és eljátszzák. Fergeteges este volt!

Krizsán Szilvia imádja az operettet, és hálás, hogy még most sem halott a műfaj. Mindig szomorú, amikor híres színházak operett előadásairól csalódottan kell kijönnie: ha nem veszik komolyan a műfajt, az a kedves mese, hit, csacskaság, ami az operett lényege, művivé válik. Elkezdik cukrozni a mézet, ő meg kétségbe esik, mert így valóban eladhatatlan, élvezhetetlen lesz a produkció. Nagyon izgult az elején, hogy itt megkapja-e azt a hittel játszást, amit szeretne kapni. Mert szerinte az operett lényege, hogy a csacskaságokat olyan hittel játsszák, hogy az beszippantson. Nem rossz, ha az ember jól énekel, anélkül elég nehezen megoldható... És a gegek: ő nagyon szerette. A szinte rajzfilmszerű nagyítóval nyomozást például. Az élőzenét imádja, az előadás egyharmadát már megszüli! De megijedt, mikor látta a sok felesleges mászkálást. Nem lehetne, hogy inkább hiszem, amit csinálók, és nem mászkálom szét a jelenetet?! Mert ülve is ideges vagyok, ha ideges vagyok!

A Velencében játszódó jelenetben volt Blankán egy kék kínai bizsu. Krizsán Szilviának is van olyanja. És szeretett rájönni arra, hogy a bizsu kapcsán nem azon gondolkodott, hogy csak erre futotta, hanem azon, hogy a kínaiak Velencébe is eljutnak... És mindez csupán annyit jelent, annak a bizonyítéka, hogy belezuhant az előadásba, ott volt, ahol ők is.

Az ének kapcsán, például a nyomozóknál, sokszor úgy érezte, mintha nem felelt volna meg a hangfekvés.

A közös pontot kell megtalálni a duettnél, ami nem egyszerű, mondja a zenei vezető, mgr. Dienes László.

Ő Rozival ellentétben nagyon szerette, ahogy a tömeg működött. Kifejezetten hálás volt azért, hogy civilként léteztek, az apró történeteket látta, és ennyi elég is volt. Nem akarta elvonni hátul senki a figyelmet. Persze, ha valaki nagyobb szerepet akar, akkor nem árt lejátszani a főszereplőt. :) De az előadás szempontjából jobb ez így.

Rozi sem akart nagy alakításokat látni hátul. De az volt a baja, hogy sokszor nagyon civilek voltak. Szilvia pedig pont ezt szerette!

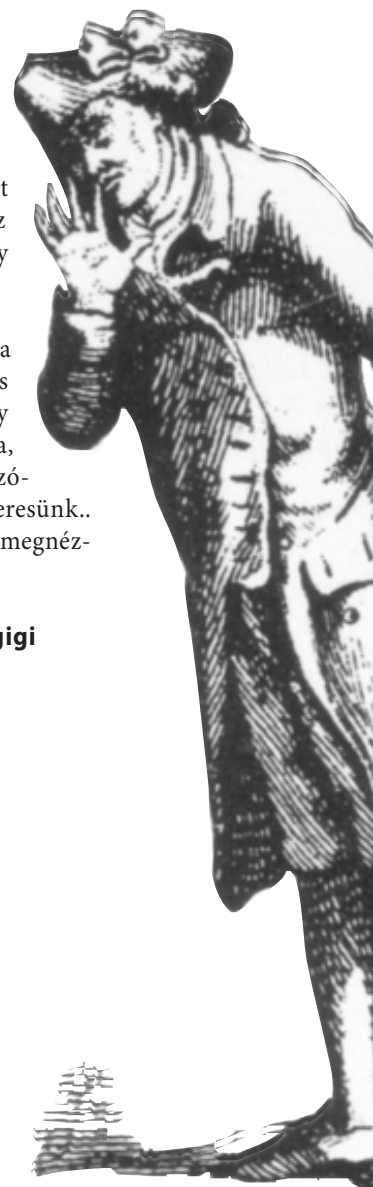
Rozi elmondta, az előző előadásait látva azt hitte, a budapesti operettszínházba fog érkezni, olyan pompát sugároznak általában az előadások. De mikor látta, hogy itt készítik őket, ilyen körülmények között, nagyon elszorult a szíve. És így még nagyobb a tisztelete feljük.

A rendezőtől, **Molnár Józseftől** megtudtuk, hogy az előadás 2 részletben készült, mert Blanka Szabadkán tanul, vele csak hétfőig tudtak próbálni, a többiekkel hét közben. A végén fésülték össze a jeleneteket. Nem lehetett egyszerű munka...

Hajvert Lódi Andrea elmondta, a múlt héten Szabadkán volt egy bemutató, ahol hatalmas csoport, 17 fő játszott. Ilyen nem volt évek óta! Szabadkán! Döbbenet, amit itt tapasztalt – és nem csak számbelileg (mert itt 36-an voltak a színpadon!), hanem ez az energia is, amiről a zsűri beszélt: átjön, hogy milyen örömmel, szeretettel dolgoztak.

Gondi Martina szerint bebizonyosodott a végére a darab értelme, hogy a nő az nő, és ráadásul, éljen! Ígéri, jövőre kitalálunk egy olyan díjat, hogy mindnyájunk elutazzon oda, ahol a kupusziniak következő darabja játszódik. Feladunk egy hirdetést, hogy útitársat keresünk.. Szegfűt és a táncos lábakat kötelező hozni, és megnézzük, *milyen Velencében a kínai!*

gigi

Holnap a Találkozó színpadán

Fő a változatosság?

: A hetedik napon az Úr is megpihent... – szokták volt mondani. Mindenkinek megvan a vasárnapi kis rituáléja – az enyém a sárga levessel kezdődik, rántott hússal és meggyzósszal folytatódik, majd a Forma-1 zümmögése melletti bóbiskolásba torkollik. Hogy aztán a héten elmaradt munkáimat pótolom, kertészkedek vagy olvasok, filmezek, esetleg SZÍNHÁZBA MEGYEK, az hangulat-, időjárás-, helyzet- és még nagyon sokminden-függő. Lehet, hogy a kedvenc otthoni foteltől kicsit kényelmetlenebbek a színházteremben lévő, de higgyék el, olyan előadásokat követhetnek figyelemmel beléjük süppedve, amit egy tévécsatorna sem kínál! Cseréljék fel a jól megszokottat valami egyszeri és megismételhetetlenre: töltsék a vasárnap délutánjukat és estéjükét a színházteremben! Higgyék el, emlékezetes lesz!

Április 7., vasárnap, 15.00 óra
Az újvidéki Színes Szilánkok Diákszínpad bemutatja:

VÉGLETEK (87')

[A SZEREPLŐK KÖZÖS MUNKÁJA]
kortárs koreo-manifeszt

Szereplők:

Hajdú Sára
Ternovác Adél
Csáki Beáta
Tóth Laura
Léphaft Ágnes
Nikolić McConnell-Duff Petra
Subasić Dunja
Huszka Zita
Huszka Endre
Fülöp Igor
Ozsvár Róbert
Szennyves Tivadar
Sípos Arnold
Dévai Tibor
Szilágyi Áron
Pfau Izabella
Ristić Anita

A rendező munkatársai:

Fénytechnikus: Biacsi Endre
Hangtechnikus: Kovács K. Áron

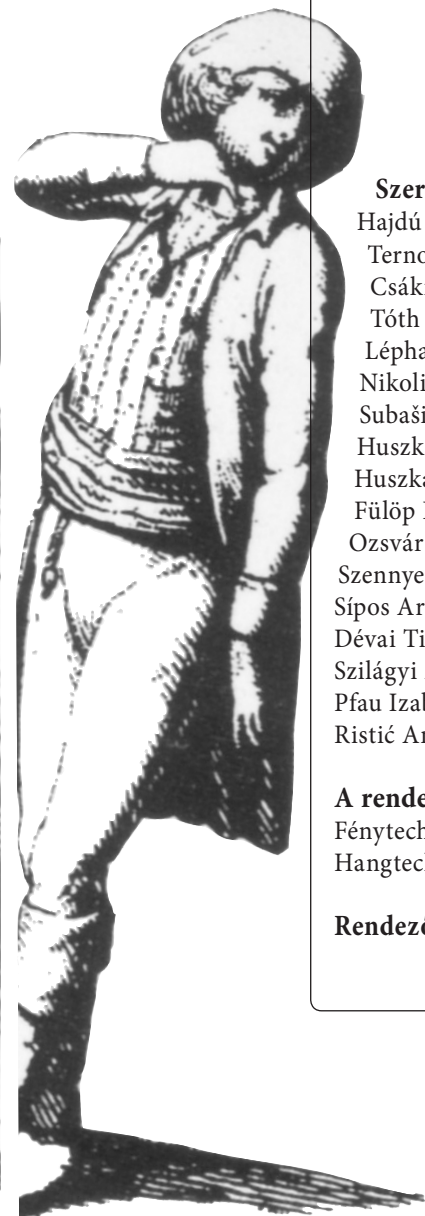
Rendező: Csáki Beáta, Tóth Laura,
Léphaft Ágnes

Az előadásról: Ki az, aki táncol és ki az, aki a lábfejjével mondja el, hogy idegen?

Végletek címmel mutatta be 2013. február 10-én a Színes Szilánkok Diákszínpad mozgásszínházi előadását. A diákszínpad csapatának idősebb korosztálya idén az eddigiektől eltérő módon szólítja meg a nézőket – remélve, hogy értő érzékekre talál. Igen, sokakban joggal merül fel a kérdés vagy szemöldöklonva gondolhatják: „...divatozunk, mozgásszínház?”

Az ilyen közlésmódot a műhelymunkák során alapozták meg az alkotók. Így sajátíthattak el bizonyos technikákat, amikre a kreatív munka során az egyéni mozgáskódjaikkal építkeztek. Az előadás tehát róluk szól. Önmagunkhoz, az emberi kapcsolatokhoz és a világhoz való személyes viszonyokról. Egyedül és közösen is elmondják, hogy mi ábrándít ki és zár be bennünket, hogyan nyeli el az egyént a tömeg, és miért vagyunk kénytelenek gyakran szélsőségekhez nyúlni.

Ahhoz, hogy ezt a beszédmódot megértsük, bizonyos fokig át kell alakítanunk az érzékeinket. Az agyunk már nem az elhangzott szöveget formálja képpé, hanem az előttünk kinyújtott végtagot képezi azzá a fogalommá, hogy csend. Ki az, aki táncol, és ki az, aki a testével ösztönösen, ugyanakkor tudatosan rendezett mozdulatokkal tölti be a teret?

Április 7., vasárnap, 17:30 óra
 A *tamásfalvi Széchenyi István Magyar
 Művelődési Egyesület* színtársulata bemutatja:

LÉNÁRD RÓBERT:
 ÉJFÉLTÁJT (60')
 komédia

Szereplők:

Csőves – Nyitrai Eszter
 Ősember – Dvorák Oszkár
 Idegbeteg – Barna Beáta
 Vallásos 1. – Szekula Valéria
 Vallásos 2. – Barna Hajnalka
 Úriember – Szekula Albert
 Drogos – Fodor Hermina
 Depressziós – Csőke Rozália
 Mágus – Szunyi Noémi

A rendező munkatársai:

Zene: Szarka Edit
 Díszlettervező: Fodor Hermina
 Technikai munkatárs: Szarka Szabolcs,
 Nyitrai Attila

Rendező: Szarka Zoltán

Az előadásról: Fura személyek jelennek meg a temetőben, és még furább történetekkel állnak elő. Hogy kik is ők valójában? Megtudhatják, ha végignézik ezt a komédiát.

A szerzőről: Lénárd Róbert kortárs vajdasági magyar szerző, színházi rendező. Zentai születésű, mostanság szülővárosában, valamint Újvidéken és Szabadkán fordul meg. A Találkozó kapcsán neve mindig valami pozitív elismeréssel kapcsolódik össze: még 2001-ben Bambach-díjjal jutalmazták a Zentai Színtársulat Sans Géné csoportját a szerző-rendező *Dasztyók* című előadásáért. Az *Anyá* című munkájáért szintén Bambach-díj járt. A 2007-es *Találkozón*, Kisoroszon *Blam – Viva la revoluzión* című komikus történelmi fikciójának színreviteléért kapott Pataki László-díjat a csókai Orpheusz Társulat, a darabot Szabó László rendezte. Muzslyán 2009-ben a szilágyi Mosoly Amatőr Színjátszó Csoport előadásában láthattuk a *Dasztyókat* Kuntity Zámbó Klementina rendezésében – a jutalom egy Pataki László-díj. Azt mondják, érdemes tőle választani. Vajon a tamásfalviaknak sikerül megbirkózniuk az 1999-ben született szöveggel?

Április 7., vasárnap, 20.00 óra
A Zentai Színtársulat bemutatja:

SOHAORSZÁG–
James Matthew Barrie *Peter Pan a Kensington parkban*, valamint a *Peter Pan és Wendy* című meseregények, David Magee *En, Pán Péter* című forgatókönyve, Allan Knee *The Man Who Was Peter Pan* című színdarabja, Fazekas Júlia *Pán Péter 3., A barátság értéke* című műve alapján
szürreális zenés mesejáték

Szereplők:

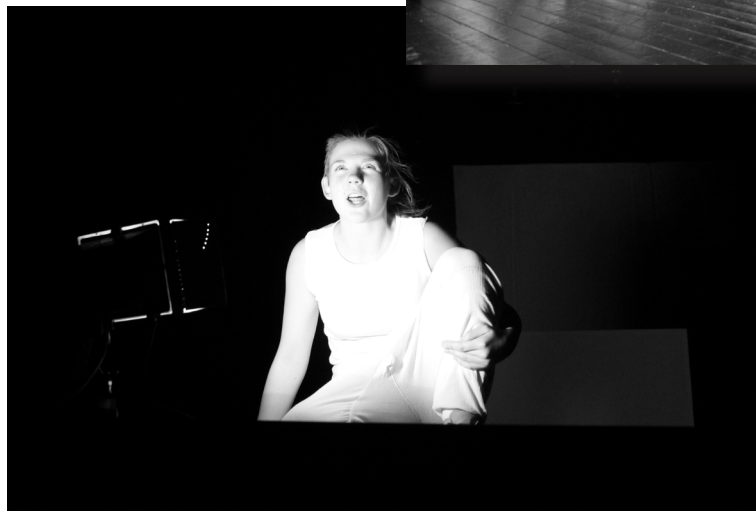
Antóci Dorottya, Bicskei Kata, Csúzdi Árpád, Graca Beáta, Gruik Krisztina, Hajdú Sára, Kanyó Fruzsina, Katona Gábor, Kállai Ferenc, Kéri Nikoletta, Kiss Izabella, Kovács Bence, Molnár Gábor Kati, Pece Réka, Pintér Sári, Szeles Mária, Urbán Róbert

A rendező munkatársai:

Videó és effektek: Baráth Attila

Rendező: Mácsai Endre

Az előadásról: Az emberek (nem csak a gyermekek) képzelőereje által tett utazás felemelően megrendítő volta ötvöződik ebben az érzelmekben gazdag történetben. Ez a történet fikció, mely közvetlenül szól a mindnyájunkban meglévő gyermekről, egy műről, amely a gyermekirodalom klasszikus darabjának számít, valamint a világról, amiben élünk. A *Sohaország* című előadás bejárja mind a fantázia, mind a mindennapi realitás világát együtt mutatva fel a felnőtt élet szívünket összetörő nehézségeit és szörnyűségeit egy soha fel nem növő fiú lebilincselően varázslatos bájával és gyermeki ártatlanságával.

Jópalóc mesék lovagja

Toldi István harminchét éve van színpadon. Táncolt, oktatott, színjászott, mesét tíz éve mond. A népmeseörökség határon túli ápolásáért január 19-én a Magyar Kultúra Lovagja címmel tüntették ki Budapesten, a Hagyományok Házában. Közössége, a Petőfi Sándor Művelődési Egyesület terjesztette fel a díjra. Karácsonykor, ünnepélyes keretek között közölték vele az örömhírt. Mindezt mesemondó-mesterhez méltón éli meg, meséli hosszan...

– Meglepetésnek szánták, meg is lepődtem, persze pozitív értelemben. Jóleső nagyon....

L.T.: Noha nem az első és minden bizonnyal nem is az utolsó díja...

– Nem akarok szerénytelennek tűnni, de a legrosszabb eredményem egy első helyezésem volt, a többi nagydíj.... Zentán, a *Kálmány Lajos Népmesemondó Versenyen* kezdtem a pályafutásomat. Háromszoros Vajdasági Mesefaként, már „csak” zsűrizni hívnak meg erre a rendezvényre. *Palócország Örökös Mesemondója* volnék, Balassagyarmaton kaptam ezt a címet. A *Kárpát-medencei Mesemondó Találkozón* pedig négy fős csapattal (általános- és középiskolás korosztályból vittem utánpótlást) a legnagyobb elismeréssel, az *Aranyalma-díj első fokozatával* tértünk haza. 2010-ben a *Népművészet Mestere* címmel tüntettek ki. Ugyanazon a helyen, ahol most is...

L. T.: Rangos nevekhez sorakozhatott be ezzel a lovagi címmel. Pontosan mit kell tudni róla?

– A Falvak Kultúrájáért Alapítvány adományozza. Negyven év feletti kultúrmunkások kaphatják meg. Ebben az évben száznyolcvanhat felterjesztés érkezett, húsz országból, három kontinensről. Harminchatunknak ítelték oda végül.

Amiről sokat lehetett hallani az anyaországi sajtóban, hogy Böjte Csaba ferences atyának is például. Érdeemes végigpáztázni az évkönyveket, ugyanis 1999 óta, a cím alapításának dátumától kezdve számos vajdasági kiválóság ott van a díjazottak között. Bába Lúcia, Szőke Anna, Dániel József, Bada István, Micsik Béla, Mészáros Ilonka, Csáky S. Piroska, Sava Babić, Harmath Károly, Kátai Tibor, Zsoldos Rudolf, de a nyugat-bácskai, csonoplyai Szuhomeli Andrásy Judit vagy a bácskossutfalvi Gracza Antal.

L.T.: Mivel jár a Magyar Kultúra lovagjának lenni?

– Pénzjutalommal semmiképp... Az adományozók elmesélték, az anyagi juttatástól eleve tartózkodni kívántak. Üzenetértékűen az önzetlen elhivatottságon hagyva meg a hangsúlyt. A kultúra békekövetsége a felelősség továbbviteléről, hordozásáról szól. Ezt teljes mértékben átérvezve mondhatom, teli vagyok tervekkel, de babonából ezek közül egyet sem árulnék el. Röviden csak annyit, hogy maradok tisztelettel a jövőben is nemzetünk jó napszámosa.

Lennert Móger Tímea

